

За сестра Мария Ангелска, първа настоятелка на Кармила в България, за основателките и за всички, които я последваха

Съзерцателният живот има особено място в Тайната на Църквата и по особен начин влияе върху тайнствената апостолска плодovitост, така че принася слава за Църквата и е извор на небесни благодати, казва II Ватикански събор в своя декрет Perfectae Caritatis. С подобни думи ни говори и света Тереза-Бенедикта Кръстна (Едит Щайн) в своето есе „Скрит живот и Богоявление (епифания)“: „Окончателният резултат е вътрешният живот; оформянето става отвътре навън. Колкото по-дълбоко една душа е свързана с Бог, толкова по-силно ще бъде влиянието ѝ върху оформянето на Църквата... Обаче в големата си част оформяният се поток на мистичния живот остава невидим. Сигурно е, че решаващите промени в световната история се определят главно от душите, за които не се споменава в нито една книга по история. А за това, на кои души трябва да благодарим за решаващите промени в нашия личен живот, ще научим едва в деня, когато всичко скрито стане ясно“. Животът в съзерцание на Бог в тишина и скритост е като невидима река, която оживява Църквата. Съзерцателният живот е в самото сърце на Църквата. „Скрито и в тишина се осъществява делото на спасението, в тихия разговор на сърцето с Бог се приготвят живите камъни, с които се изгражда царството Божие и се изковават избрани инструменти, които сътрудничат за неговото изграждане“ (Едит Щайн).

Затова имаме манастирите, тези огнища на вътрешен живот, където душите - в тишина и уединение, могат да живеят в присъствието на Бог и да бъдат в сърцето на Църквата любовта, която оживява всичко. Бог, Който е любов, е в центъра на живота на кармитката. „Любовта на Господ е без граници: нека тогава и нашата ги няма!... Времето на нашия живот, което е толкова късо, трябва да използваме с чувство на щастие, че можем с радост да Му поднесем всичко, което ни се случва, тъй като всичко ни е дадено, за да ни помогне да растем в любовта“ (света Мария Маравиляс).

За любовта в кармил „Свети Дух“ в София майка Мария Ангелска, първата настоятелка на манастира, пише: „Подобно на малката Тереза ние сме любовта в Църквата. Ние се надяваме, че света Богородица и нашата небесна покровителка света Тереза ще направят това малко огнище на божествената любов да бъде като тези малки смели пламъчета, които се разпалват, когато вятърът задуха силно. О, мои чеда, скъпи мои чеда, нека Го обичаме, да Го обичаме заради всички, които не Го обичат, и нека животът ни бъде наистина само Любов.“

Коя е била сестра Мария Ангелска? 75-годишният юбилей от създаването на Кармила в България е повод да надник-

нем в живота на основателката и първата настоятелка на манастира „Свети Дух“ в София.

Мария Крест е родена на 8 юни 1876 г. в Париж, квартал Левалоа Пере, и е кръстена на 10 юни в черквата „Свети Юстин“. В атмосфера на вяра и упование в Бог тя много рано получава първата си благодат, първото повикване за служба на Бог. Случва се пред светото причастие в ранното ѝ детство и се повтаря по-късно, когато е на 13 години и вече е приела Първо причастие. Пред душата ѝ се открива един идеал, който изглежда неосъществим в обикновения живот. Може би не съществува? Детето се затваря в себе си и дни наред плаче и се терзае. Майка ѝ се опитва да разбере причината, но чува в отговор: „Това, което искам, не съществува“. Вторачено в себе си, затворено за света, младото момиче страда и търси. Майка ѝ желае тя да се

ейки да поправи грешката си, Мария напуска Франция и тръгва към новия манастир. Седем дни пътува по Средиземно море, мислейки с тъга в сърцето си: „Боже мой, колко далече трябва да търся Твоята воля“. В Цариград я очаква горещ и влажен климат, който допълнително я измъчва. Но вярата ѝ е непоколебима и волята ѝ вече е достатъчно калена, за да остане. За нея сега единствено важно е да следва Исус Христос по пътя на пълното себепричиане. Тук тя дава вечните си обети и приема името Мария Ангелска.

С началото на Първата световна война сестрите са принудени да се завърнат в родината си. Периодът 1914-1918 г. в Париж се оказва плодотворен за манастира, защото броят на сестрите се увеличава с нови кандидатки, сред които и бъдещата помощничка на сестра Мария Ангелска - Марсел Жорж, сестра Мария Успенска. Надарена с интелигентност и богата култура, тя допринася съществено за приспособяването на Кармила към източния обред. Тя съставя реда, по който и днес сестрите казват

на Майка Мария Ангелска, където тя свидетелства за преживяното през ония години, както и за голямото си упование в Бог по повод на създадения нов Кармил в София:

„Даже когато създаваше светлината, Бог разграничи „вечерта и утрото“. Кармилът (в София) е все още в периода „на вечерта“ и - тъй като е в реда на нещата вечерта да предшества утрото в божествените дела - ние черпим търпение и упование от Исусовото Сърце... О, Боже мой, когато мисля върху тези неща и се връщам назад в мислите си, питам се как така обърна поглед върху едно тъй недостойно създание, за да стане инструмент на волята Ти. О, това беше, за да докажеш на света, че нищо не Ти е невъзможно, че не се нуждаеш от никого и от нищо, че обръщаш и преобразуващ създанията според волята Си, стига те да се оставят да бъдат водени от Теб.“

Тези думи напомнят за големата света Тереза Авилска, която пише: „Онези, които Му се отдават безрезервно, са като Негови любими деца, които Той винаги би желал да вижда при Се-

век се оставя в Божиите ръце, когато Му поверява всичко и всичко очаква от Него. Колкото повече напредвам, толкова повече се убеждавам, как това е добро и сигурно...“

И подобно на света Тереза Авилска, за която мястото на настоятелката в манастира принадлежеше винаги на Божията майка, първата настоятелка на Кармила в София пише в дневника си: „Света Богородица се показва наистина като Майка, Царица, Господарка и Настоятелка на този малък манастир. Как да ѝ благодарим - аз не мога. Но ще се постарая да го сторя, като умножа упованието и всеотдаването... Боже мой, Ти единствен си всичко в това дело. То е малкото царство на Божествената Ти майка и тук никоя не ще има правото да си присвоява каквото и да е... Нека света Богородица вземе в свои ръце този (мой) тригодишен мандат (на настоятелка) и бъде повече от всякога Майка, Царица и единствена Настоятелка на този малък манастир... Нека ръководи душите и ги направи истински съпруги на Божествената си Син... Поверявам ѝ всичко - приемането на членове, тяхната формация.“

По-нататък в дневника си тя възкликва: „О, Боже мой! Нека (този Кармил) живее за Твоя най-голяма слава и за разпространението на Твоята Църква; нека бъде той тази семинария, желана от папа Пий Ху, и да работи за завръщането на всички наши разделени братя. Нека всички онези, които ще четат тези редове, узнаят, че това е единствената ни цел. Този малък Кармил бе основан в Източен обред единствено за да достигне до тези души. Нека всяка да страда в живота си, единена с Бог, за постигане на тази цел и винаги да благодарят на добрия Бог, който, давайки ни своя кръст, е поставил до него израза на Божественото Си покровителство. На Света Богородица, майка и наставница на малкия Кармил, поверявам изхода; тя трябва да говори и действа, защото самата аз съм нищо и не мога нищо и желая всичко само за най-голяма Божия слава.“

75 години по-късно ние, днешните поколения вярващи, можем да свидетелстваме, че пламенната вяра на първата настоятелка на кармил „Свети Дух“ в София е дала своите плодове. С вяра и упование гледаме в бъдещето, всички ние от малобройното семейство на Кармила в България. И молим Бог да излее своята любов и благодати над скъпите ни сестри от манастира „Свети Дух“ в годините и след техния 75-годишен юбилей.

**Мирски Кармил
със съдействието на сестрите
кармитки от манастира
„Свети Дух“**

Кармил „Свети Дух“ в България

посвети на Бог. Изповедникът ѝ също забелязва в нея званието, но Мария иска Бог сам да ѝ го каже. И чак. Времето минава във физически и душевни терзания и горещи молитви. Болна от туберкулоза, младата жена един ден чува вътре в себе си глас, който казва тези прости думи: в Кармила! Най-после душата ѝ е в мир, но трябва да чака още шест месеца, за да получи утвърдителния отговор на изповедника си. На 33 години Мария най-после е в мир и успокоение, защото вече знае къде ще осъществи съзрения в детството ѝ идеал. На четири пъти вратите на кармилските манастири, към които се обръща, се затварят пред нея, защото местата са запълнени. Накрая кармилът в Троя приема молбата ѝ за постъпване. Зад себе си оставя любящото, но изпълнено с тревоги и трудности бащино огнище. Трябва да напусне смъртно болната си сестра Хенриета, привързаността на родителите и на малката си сестричка. Но семейството ѝ изпраща с любов и християнско смирение.

В манастира идват нови трудности и терзания, че е неразбрана. Търсещата душа не намира покой, макар че взима монашеската дреха и с уменията си (владее изкуството да бродира на стан, много ценно на времето си) е полезна на общността. Физическите изпитания също не спират, защото счупва крака си, последниците от което остават за цял живот. А той е труден и изпълнен със страдания. По-късно Мария ще види в това Божията воля и начин да я подготви за мисията ѝ в България. Но в онзи момент тя не го осъзнава и е отпратена от манастира с мъка в душата, че това става по нейна вина и извън Божията воля.

По същото време се основава Кармил в Цариград. Желает

часослова и другите църковни служби. Кардинал Тисеран, тогава оглавяващ Източната конгрегация, изразява изрична похвала за нейната дейност, която по-късно послужва и на други източни общества.

След завръщането на сестрите в Цариград през 1918 г. дейността на Кармила там продължава. През 1926 г. манастирът е посетен от новия български владика на източните католици монс. Кирил Куртев. Завръщайки се от Рим след ръкополагането за епископ, монс. Куртев заедно с монс. Ронкали, папски представител в България, се среща със сестрите от Кармила в Цариград. Монс. Куртев изразява желанието си да има духовна сестра по примера на света Тереза от Лизьо. Това е първият контакт на сестрите с България, който няколко години по-късно довежда до основаването на Източен кармил в България. Последвалите събития са отразени подробно в биографията на монс. Куртев, както и в предишни публикации във вестник „Истина-Veritas“ по повод на 75-годишния юбилей на сестрите кармитки в България. Тази годишнина бе и повод да надникнем в дневника

Сестра Мария Ангелска

бе Си и от които никога не се отдалечава, защото и те не искат да се отделят от Него. Тях Той кани на Своята трапеза и им поднася ястията, с които Сам се храни, като стига до там, че откъсва от залька Си, за да им го даде.“

Дълбоко в този дух са и следващите редове от дневника на Майка Мария Ангелска: „О, Боже мой, бъди благословен, ние сме Твои чеда и Ти си за нас нежен и добър Отец повече, отколкото можем да кажем и да се надяваме. Дано се окажем достойни за толкова голяма щедрост и нежност. Децата не са в състояние да го знаят, защото са много малки, за да го разберат, но обичат тези, които им вършат добро. Това именно се опитваме да правим: да Ти дадем много любов, любов и още любов. Ох, колко е добре, когато чо-

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1447)
февруари 2011 г.